

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/67/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119203066
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5119203066.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a Mgr. Zuzany Štolcovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: matky E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mestická, Slovíková, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 6, Žilina 010 01, IČO: 36 421 910 a otca F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s.r.o., so sídlom D. Dlabača 2748/28, Žilina 010 01, IČO: 36 854 956, o úprave rodičovských práv a povinností, na odvolanie matky proti výroku IV. rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 21P/89/2019-383 zo dňa 28. januára 2022 a na odvolanie otca proti výrokom II., III. a IV. rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 21P/89/2019-383 zo dňa 28. januára 2022

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým určil, že matka je oprávnená maloletú A. zastupovať a spravovať jej majetok (II.), vo výrokoch o výživnom (III., IV.), ako aj v súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania (VIII., IX., X.) p o t v r d z u j e .

V ostatných častiach (I., V., VI., VII.) odvolaním nenapadnutých zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina výrokom I. maloletú A. B., nar. XX.XX.XXXX zveril do osobnej starostlivosti matky, výrokom II. rozhodol, že matka je oprávnená maloletú A. B., zastupovať a spravovať jej majetok, výrokom III. rozhodol, že otec F. C., nar. XX.XX.XXXX je povinný prispievať na výživu maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX sumou 110,- Eur mesačne s účinnosťou od 21.07.2015, sumou 130,- Eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2016 a sumou 150,- Eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2020 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletej, výrokom IV. rozhodol, že nedoplatok na výživnom pre maloletú A. B., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 21.07.2015 do 31.01.2022 vo výške 8.284,03 Eur je otec povinný zaplatiť v lehote 36 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletej, výrokom V. uložil rodičom - matke E. B., nar. XX.XX.XXXX, a otcovi F. C., nar. XX.XX.XXXX, a maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX, povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, Referát poradensko-psychologických služieb Žilina, po dobu 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia v termínoch a za podmienok určených po vzájomnej dohode s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina a podľa pokynov psychológa, výrokom VI. rozhodol, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, Referát poradensko-psychologických služieb Žilina určí termíny stretnutí, podmienky a dobu každého stretnutia podľa svojej úvahy vzhľadom na situáciu, a dátum ich konania oznámi rodičom, výrokom VII. vo zvyšnej časti návrh matky zamietol,

výrokom VIII. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania, výrokom IX. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení a napokon výrokom X. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania o neodkladnom opatrení.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 36 ods. 1, § 24 ods. 3 a 4, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 63 ods. 3, § 65 ods. 1 a 3, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine v spojení s ust. § 52 CMP keď konštatoval, že je potrebné upraviť výkon rodičovských práv a povinností k maloleťmu dieťaťu, nakoľko jeho rodičia spolu nežijú, o maloleťu sa stará od narodenia výlučne matka, otec s maloleťou nie je v žiadnom kontakte, ani sa s ňou nestretáva, na výživu maloletej prispieva (najskôr sumou podľa vlastného uváženia, následne v zmysle neodkladného opatrenia), spoločne sa však na výchove a potrebách maloletej nepodieľajú. Pôvodne bola úprava výkonu rodičovských práv a povinností k mal. A. predmetom konania o určenie otcovstva, ktoré skončilo súhlasným vyhlásením rodičov a úprava výkonu rodičovských práv bola postúpená na poručenské oddelenie. V otázke osobnej starostlivosti o maloleťu bola medzi rodičmi zhoda, v dôsledku ktorej zveril maloleťu A. do osobnej starostlivosti matky. Rodičia maloletej nie sú schopní v otázke stretávania dospieť k vzájomnej dohode, ani len podniknúť spoločné kroky pre budovanie a posilňovanie vzájomných väzieb otca a maloletej. Za nevyhnutné považoval, aby sa nadväzovanie kontaktu medzi otcom a maloleťou uskutočnilo pod vedením odborníka. Formou nariadeného výchovného opatrenia dal priestor obojom rodičom čiastočne vyriešiť, resp. eliminovať svoje konflikty a pokúsiť sa spolupracovať pri budovaní vzťahu otca a maloletej. Pri určení výživného neprihliadol na skutočnosť, že voči otcovi sú vedené exekúcie, keďže výživné má prednosť pred akýmkoľvek ostatnými výdavkami. Za zrejme považoval, že otec oficiálne nevlastní žiaden majetok, čo však nevylučuje, že auto, ktoré využíva, kúpil za vlastné finančné prostriedky, no ako vlastník je zapísaný jeho otec. Mal za to, že z majetku - dedičský podiel, ktorého sa otec vzdal v rámci dedičského konania po svojej matke, užíva a požíva výhody. Konštatoval, že určené výživné zodpovedá odôvodneným potrebám maloleťmu dieťaťu v jednotlivých obdobiach, charakter výdavkov v danom prípade zodpovedá potrebám maloleťých detí v rovnakom veku. Podiel rodiča na výžive či nákladoch dieťaťa, ktorý sa osobne o dieťa nestará, je vyšší ako podiel rodiča, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. V tomto prípade si matka plní svoju vyživovaciu povinnosť aj formou osobnej starostlivosti a uspokojovaním bytových potrieb maloletej. Pri zohľadnení príjmov a životných nákladov oboch rodičov maloletej dospel k záveru, že aj súčasné deklarované príjmové pomery otca mu umožňujú hradiť výživné v určenej výške. Neexistovali objektívne dôvody, ktoré by matke bránili podať návrh skôr, a preto vo zvyšnej časti návrh matky zamietol, a to čo do výšky výživného, ktoré presahovalo súdom priznanú sumu a výživného za obdobie 3 roky späť od podania návrhu. Začiatok vyživovacej povinnosti určil od 21.07.2015, t.j. od podania návrhu a nedoplatok na výživnom za obdobie od 21.07.2015 do 31.01.2022 vo výške 8.284,03 Eur, ako pomernú časť za mesiac júl 2015 (11 dní), 13 mesiacov (od 08/2015 do 08/2016) po 110,- Eur, 48 mesiacov (od 09/2016 do 08/2020) po 130,- Eur a 17 mesiacov (od 09/2020 do 01/2022) po 150,- Eur, k čomu zohľadnil platby na výživnom, ktoré otec uskutočnil za obdobie od 07/2020 do 01/2022 v sume 1.975,- Eur. S poukazom na výšku nedoplatku umožnil otcovi uhradiť nedoplatok v lehote dlhšej ako ukladá ust. § 232 ods. 3 CSP. V súvislosti s nárokom na náhradu trov konania konštatoval, že nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie výnimky z pravidla upraveného v ustanovení § 52 CMP.

3. Proti výroku IV. tohto rozhodnutia podala v zákonnej lehote odvolanie matka (č.l. 405-407 spisu) z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a ust. § 62 ods. 1 CMP, ktorá navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku IV. zmenil tak, že otec je povinný zaplatiť nedoplatok na výživnom pre maloleťu A. B., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 21.07.2015 do 31.01.2022 vo výške 8284,03 Eur s tým, že súd povoľuje nedoplatok na výživnom otcovi maloletej splácať v splátkach vo výške 50,- Eur mesačne, splatných vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca spolu s bežným výživným, počnúc prvou splátkou splatnou do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného zaplataenia pod následkom straty výhody splátok. Výroky I. až III. a V. až X. navrhla potvrdiť ako vecne správne. Vo vyvolanom odvolacom konaní namietala dĺžku konania, pričom mala za to, že táto bola zásadne ovplyvňovaná práve zo strany otca maloletej, ktorého konanie bolo účelové s cieľom vyhnúť sa povinnosti prispievať na výživu maloletej. Zároveň namietala absenciu odôvodnenia odvolaním napadnutého výroku. Odôvodnenie rozhodnutia považovala za základné právo každého účastníka konania, s ktorým je spojené právo na spravodlivý proces garantované v čl. 46 až čl. 50 Ústavy SR. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Mala

za to, že bolo povinnosťou súdu poukázať na odôvodnenosť uloženia dlhšej lehoty splatnosti. V danom ohľade považovala napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné. Namietala, že súd nezohľadnil situáciu matky a obral ju o možnosť domôcť sa v prospech maloletej zameškaného výživného na viac ako tri roky. Zdôraznila, že bola často odkázaná na finančnú pomoc svojich rodičov, nakoľko otec maloletej neakceptoval potreby maloletej, pričom ako mladý muž v produktívnom veku si mohol nájsť finančne dobre ohodnotenú prácu. Záverom podaného odvolania namietala, že súd neurčil platiť zameškané výživné v pravidelných mesačných splátkach, napríklad vo výške 50,- Eur mesačne s tým, že ak by otec uvedené výživné nehradil riadne a na čas, existovala by pre neho hrozba straty splátok. Povolenie splátok a ich možnú stratu považovala za určitú formu ochrany na strane maloletej, kde by v uvedenom prípade mohla matka podať návrh na vymáhanie prostredníctvom exekúcie - čo v prípade napadnutého rozhodnutia môže až uplynutím 36 mesiacov po právoplatnosti rozhodnutia. Záverom poukázala na prax súdov v prípade povolenia splátok pri výživnom, umožniť povinnému z výživného splniť nedoplatok v dvoch až troch splátkach.

4. Proti výrokom II., III. a IV. napadnutého rozhodnutia podal v zákonnej lehote odvolanie otec (č.l. 415-418 spisu), ktorý navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že otca zaviazal platiť výživným v sume 90,- Eur mesačne od 01.09.2020 a v sume 75,- Eur od roku 2017, s tým, že nedoplatok na výživnom bude otec povinný splatiť v lehote 5-tich rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a súčasne budú obaja rodičia oprávnení zastupovať mal. A. B. a spravovať jej majetok. V časti úpravy styku navrhol, aby odvolací súd vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s platným právom, pokiaľ bez akéhokoľvek odôvodnenia, ktorým by vysvetlil svoje rozhodnutie, ustanovil matku ako jedinou osobu, ktorá je oprávnená mal. A. zastupovať a spravovať jej majetok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je pre takéto rozhodnutie uvedený žiaden dôvod, čo otcovi súčasne bráni vecne a relevantne sa voči predmetnému rozhodnutiu brániť podaným odvolaním. Mal za to, že právo a súčasne povinnosť zastupovať maloleté dieťa patrí obom rodičom. Poukázal, že matka od narodenia dieťaťa aktívne bráni otcovi v akomkoľvek vzťahu s dieťaťom tým, že zatajovala otcovi, že dieťa je jeho, vychovávala a vychováva dieťa tak, aby malo negatívny vzťah k otcovi, odmietala a odmieta umožniť otcovi styk s dcérou. Namietal, že súd znemožnil otcovi aj získať o dcére informácie týkajúce sa jej školy, zdravia, a pod., nakoľko jedinou osobou, ktorá bude dieťa zastupovať, má byť podľa súdu matka, pričom súd okrem toho, že zveril dieťa do jej osobnej starostlivosti, navyše zveril jej jedinej oprávnenie na zastupovanie dieťaťa, t.j. vrátane podstatných vecí, o ktorých však majú rozhodovať obaja rodičia. Súd mal podľa názoru odvolateľa rozhodnúť tak, aby jeho rozhodnutie rešpektovalo zákon a donútilo matku zmeniť svoj postoj a svoje správanie, čím by otec získal možnosť budovať a rozvíjať svoj vzťah s dcérou. Nikde v napadnutom rozhodnutí sa súd nezaoberal sústavným porušovaním práv otca a dieťaťa zo strany matky, v dôsledku ktorého otec nemá s dcérou žiaden kontakt a nemajú vybudovaný žiadny vzťah. Mal za to, že súd pochybil, pokiaľ všetky skutočnosti ohľadom konania a správania sa matky dôsledne neval do úvahy pri svojom rozhodovaní, a to nielen pri rozhodovaní o zastupovaní a spravovaní majetku dieťaťa, ale aj pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti. To, že je skutočne otcom, sa odvolateľ dozvedel koncom roka 2018, pričom jeho snahy o zblíženie sa s dcérou boli potlačené v zárodku zo strany matky, ktorej postoj k nemu ako rodičovi ho absolútne demotivoval. Namietal súdom určenú výšku výživného, nakoľko nezodpovedá zákonným požiadavkám, a to najmä schopnostiam a možnostiam otca a súčasne nezohľadňuje podstatné okolnosti tohto prípadu. Až do 26.10.2018 otec nevedel, že je otcom maloletej A., a teda nemožno jeho domnelý nezájem o vlastné dieťa pretavovať do vyživovacej povinnosti a jej výšky. Namietal prístup súdu k určovaniu výšky výživného mechanicky len z toho, že to bola matka, ktorá sa o dieťa výlučne sama starala. Súd nerozhodol o návrhu otca na úpravu styku s maloletou A., ktorý podal súdu písomne podaním zo dňa 10.05.2019. Pokiaľ súd zaviazal otca na zaplatenie dlžného výživného v lehote 36 mesiacov, nezohľadnil súčasné možnosti a schopnosti otca, a to ani potenciálne. Ako vyplýva z majetkových pomerov otca, tento nie je osobou, ktorá by dostala úver na splatenie dlžného výživného a nedisponuje majetkom, ktorý by mohol použiť jeho speňažením na úhradu predmetného dlhu. Záverom podaného odvolania namietal, že voči nemu nastali účinky podania návrhu až jeho doručením zo strany súdu v roku 2017, t.j. bolo na mieste určovať výživné až od tohto momentu.

5. K odvolaniu matky a otca sa vyjadril kolízny opatrovník podaniami zo dňa 08.03.2022 (č.l. 413 spisu) a dňa 04.04.2022 (č.l. 423 spisu), ktorý súhlasil s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

6. K odvolaniu matky podal otec vyjadrenie zo dňa 07.04.2022 (č.l. 426 spisu), v ktorom zotrval na svojom odvolaní a jeho dôvodoch. Zároveň uviedol, že nemá výhrady voči tej časti odvolania matky, ktorou navrhuje, aby otec zameškané výživné splácal spolu s bežným výživným v splátkach po 50,- Eur mesačne, pričom zdôraznil, že doposiaľ nie je právoplatne rozhodnuté o výške skutočne zameškaného výživného.

7. K odvolaniu otca podala matka vyjadrenie zo dňa 20.04.2022 (č.l. 427-428 spisu), ktorá rozporovala vyjadrenia otca o vykreslení matky ako osoby úmyselne brániacej otcovi stretávať sa s dieťaťom, nebudujúcej dostatočný vzťah dieťaťa s otcom, ktorej dôvody podania návrhu na začatie konania boli z jej strany len zisťné, za účelom dosiahnutia výživného. Uviedla, že maloletá A. žije s matkou, ktorá jej zabezpečuje všetky potreby, to však neznamená, že jej podsúva názory. Zdôraznila, že maloletú bez prípravy nie je možné presunúť do inej rodiny k ľuďom, ktorých vôbec nepozná, pričom poukázala na výroky V. a IV. napadnutého rozhodnutia, ktorými súd nariadil výchovné opatrenie za účelom prípravy dieťaťa na takýto zásah do jeho života. K dôvodom odvolania otca, týkajúcich sa výšky výživného a nedoplatku na výživnom poukázala na životný štandard otca (osobné motorové vozidlo, drahé zahraničné dovolenky) a uviedla, že matka takýto životný štandard nedosahuje a neposkytuje ho ani maloletej. Záverom podaného vyjadrenia navrhla odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie vo výrokoch I. až III. a výrokoch V. až X. potvrdiť ako vecne správne.

8. K vyjadreniu matky k odvolaniu otca sa vyjadril otec podaním zo dňa 30.11.2022 (č.l. 434-436 spisu), ktorý zotrval na všetkých svojich odvolacích dôvodoch a návrhoch v celom rozsahu. Zdôraznil, že matka maloletej otca maloletej bezdôvodne opustila v tehotenstve a popri ich vzťahu udržiavala ďalšie známosti s inými mužmi. Návrh na určenie otcovstva podala až 5 rokov po narodení dieťaťa. Poukázal na vyjadrenie matky v konaní, že si neželá, aby sa otec s dcérou stretával, aby boli v kontakte. Keďže matka o maloletej otca nejako neinformuje, navrhol uložiť matke povinnosť informovať otca dieťaťa 1x mesačne písomne najmä, nie však výlučne o zdravotnom stave dcéry, vrátane poskytnutej zdravotnej starostlivosti a plánovaných vyšetreniach, či prípadných hospitalizáciách, ošetrovaniach, liečeniach, o jej školských výsledkoch, všetkých mimoškolských aktivitách, o tom na akú školu chce ísť dieťa študovať po skončení povinnej školskej dochádzky.

9. Vo svojich ďalších podaniach matka zotrvala na odvolaní zo dňa 03.03.2022 a vyjadrení zo dňa 20.04.2022.

10. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 65, § 66 CMP a bez nariadenia pojednávania rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. a IV. a v súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania (VIII., IX., X.) ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Ako vyplýva z obsahu spisu matka sa podaným návrhom domáhala určenia otcovstva a úpravy práv a povinností k maloletej A.. Vychádzajúc z týchto skutočností súd prvej inštancie postupoval správne, keď po tom čo došlo k určeniu otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov, rozhodoval o úprave práv a povinností k maloletej. V tomto smere vykonal vo veci aj dostatočné dokazovanie a vyvodil správny záver, keď maloletú zveril do osobnej starostlivosti matke s tým, že ju bude zastupovať a spravovať jej majetok.

12. Matka, ktorej bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti (výrok I. napadnutého rozhodnutia), maloletú A. od narodenia zastupuje a spravuje jej majetok, čo je v danom prípade umocnené existujúcim vzťahom medzi otcom a maloletou v súčasnosti. Otec sám uviedol v podanom odvolaní, že sa s maloletou nestýka o.i. z dôvodu, že o otcovstve k maloletej sa dozvedel až keď mala maloletá A. 8 rokov. Podstatnou podmienkou v prípade zastupovania a spravovania majetku maloletej je, že ide o bežné veci. Odvolateľ nesprávne namieta, že matka je v zmysle výroku II. napadnutého rozhodnutia jediná oprávnená na zastupovanie maloletej vrátane podstatných vecí, o ktorých majú rozhodovať obaja rodičia. Z formulácie napadnutého výroku krajskému súdu otcom namietané skutočnosti nevyplývajú. Naopak okresný súd správne rozhodol, že matka je oprávnená maloletú A. zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach, nakoľko napadnutý výrok II. zodpovedá zistenému skutočnému stavu. Otec, bez ohľadu na to, že uvedený stav nezavinil, nemá s maloletou vytvorený vzťah, ktorý by mu umožňoval zabezpečovať veci každodennej a bežnej potreby maloletej a vzhľadom na existujúci stav by vyžadovanie súhlasu v bežných veciach nebolo efektívne. Rozhodnutie súdu nezavahuje otca rodičovských práv pokiaľ ide o podstatné skutočnosti (§ 35 zákona o rodine), ktorými sú najmä vysťahovanie maloletého dieťaťa do cudziny, správa majetku maloletého dieťaťa, štátne občianstvo

maloletého dieťaťa, udelenie súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a príprava na budúce povolanie. V takýchto prípadoch sa vždy vyžaduje jeho súhlas, preto odvolací súd v tejto časti rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

13. Zároveň súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí podrobne uviedol majetkové pomery otca a správne vyhodnotil, že je v jeho schopnostiach a možnostiach hradiť výživné v určenej výške. Výživné musí byť určené tak, aby boli zabezpečené všetky pravidelne sa opakujúce a predpokladané výdavky vyživovanej osoby, ale aj výdavky nepredvídané, nepravidelné, prípadne náhodne sa vyskytujúce. Práve pri posudzovaní otázky, čo súd zahrnie do oprávnených nákladov na maloletú A., okresný súd správne poukázal, že o maloletú sa stará výlučne jej matka a na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že otec uvedený stav nezavinil. Pre úplnosť je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v konaní v rámci zisťovania skutočného stavu správne zamerlal svoje dokazovanie na zistenie právne významných skutočností rozhodných pre určenie výšky výživného, ktorými na strane maloletého dieťaťa sú jeho odôvodnené potreby a na strane rodičov zárobkové, majetkové pomery a životná úroveň. Tým, že v konaní bolo preukázané, že rodičia spolu nežijú, otec na výživu maloletej spočiatku neprispieval, následne začal prispievať s ohľadom na nariadené neodkladné opatrenie, preto správne súd prvej inštancie určil vznik vyživovacej povinnosti otca od podania návrhu matkou čo je v súlade s § 77 ods.1 zákona o rodine, a preto odvolací súd aj v tejto časti výrok napadnutého rozhodnutia potvrdil.

14. Podľa jedného zo základných princípov mimosporového procesu vyjadreného v Čl. 4 CMP, ak je účastníkom konania maloleté dieťa, koná súd v jeho „najlepšom záujme“. Zákonným kritériom pre rozhodnutie v predmetnej veci je „záujem maloletého dieťaťa“, čo korešponduje s podstatou a účelom základného práva maloletého dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a tomuto právu zodpovedajúcemu základnému právu obidvoch rodičov na starostlivosť a výchovu o svoje dieťa. Obsah týchto práv je homogenizovaný nielen v práve, ale súčasne aj v povinnosti na sústavnú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj dieťaťa v zmysle ustanovenia § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine. V tejto súvislosti sa žiada poukázať na ohľaduplný postup, ktorý zvolil okresný súd, keď v konkrétnom prípade neupravil styk otca s maloletou, čo náležite odôvodnil a nariadil výchovné opatrenie.

15. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v situácii, keď maloletá doposiaľ nebola prakticky v styku s otcom a nemá k nemu vytvorený primeraný citový vzťah, je dôvodné formou výchovného opatrenia postupne vytvoriť vzťah medzi otcom a maloletou, čo môže viesť k úprave styku, prípadne i úprave informačnej povinnosti v budúcnosti.

16. Pri určení splatnosti zameškaného výživného súd prvej inštancie správne prihliadol na špecifickú situáciu, ktorá vznikla nečinnosťou matky, ako i na majetkové pomery obidvoch rodičov a uložil otcovi výživné splatiť v dobe 36 mesiacov. Takáto lehota je i podľa názoru odvolacieho súdu primeranou a umožňuje otcovi uhradiť zameškané výživné bez toho, aby došlo k ohrozeniu zabezpečenia jeho základných životných potrieb, a zároveň mu umožňuje splatiť dlžnú sumu podľa finančných možností (nie v pravidelných splátkach). Tu je potrebné prihliadnuť i na záujem maloletého dieťaťa a doba 5 rokov, ktorú otec navrhoval, je podľa názoru odvolacieho súdu neprimeraná. Z tohto dôvodu súd nevyhovел ani odvolacej námietke matky, ktorá požadovala uhradenie zameškaného výživného v 50,- eurových splátkach, čo by predstavovalo dobu splácania približne 14 rokov.

17. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).